

Številka: Up-1634/22-31

Datum: 22. 1. 2026

**ODKLONILNO LOČENO MNENJE
SODNIKA DR. ROKA ČEFERINA
K ODLOČBI ŠT. Up-1634/22 Z DNE 8. 1. 2026**

1. Menim, da Ustavno sodišče v predmetni zadevi ne bi smelo avtomatično slediti sodbi Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP) v zadevi *Škoberne proti Sloveniji*, saj ima ta več vsebinskih in metodoloških pomanjkljivosti. Ne dvomim sicer o tem, da morajo slovenski organi oblasti, vključno z Ustavnim sodiščem, spoštovati sodbe ESČP. Vendar pa je pri tem treba upoštevati, da je sodna praksa ESČP na področju hrambe komunikacijskih podatkov neenotna. Različni senati ESČP so o vprašanih s področja hrambe podatkov zavzeli različna stališča. V zvezi s tem naj omenim sodbo ESČP v zadevi *Ekimdzhiyev in drugi proti Bolgariji*, v kateri ESČP glede hrambe podatkov ni zavzelo povsem enakega stališča, kot v zadevi *Škoberne*. In če obstaja dvom o tem, kateri od sodb ožjega senata ESČP v zvezi s hrambo komunikacijskih podatkov naj nacionalno sodišče sledi, je za zagotavljanje pravne varnosti v državah, ki so ratificirale Evropsko konvencijo o človekovih pravicah, nujno, da sodno prakso poenoti veliki senat ESČP.

2. V zvezi s tem naj izrazim svoje obžalovanje, ker Republika Slovenija (oziroma njen zakoniti zastopnik v zadevi *Škoberne*) ni zahtevala obravnave zadeve pred velikim senatom. Ob upoštevanju velikega pomena pravnih vprašanj, ki se nanašajo na komunikacijsko zasebnost, in resnih posledic, ki jih sodba *Škoberne* prinaša za izvedbo kazenskih postopkov pred rednimi sodišči, bi bilo zelo koristno, če se Republika Slovenija v zadevi *Škoberne* ne bi tako zlahka sprijaznila s sodbo ESČP in stališči ožjega senata ESČP v tej zadevi. Treba je namreč upoštevati, da pred slovenskimi sodišči poteka še več kazenskih postopkov, katerih rezultat je odvisen od presoje vprašanja hrambe podatkov iz časa, ko je bila ta hramba še zakonita. Lahko se zgodi, da se bodo ti postopki končali z ustavitvijo oziroma oprostilnimi sodbami, ker bodo redna sodišča sledila novi doktrini, ki jo je na podlagi neprepričljivo argumentirane sodbe ESČP v zadevi *Škoberne* soustvarilo Ustavno sodišče tudi v obravnavani zadevi.

3. Verjamem, da bo kolegica ustavna sodnica dr. Neža Kogovšek Šalamon v svojem ločenem mnenju bolj celovito osvetlila slabosti odločbe, h kateri dajem to ločeno mnenje. Sam pa naj opozorim predvsem na problematičnost stališča ESČP v zadevi

Škoberne, ki mu je sledilo tudi Ustavno sodišče v obravnavani zadevi, po katerem se je presoja sodišč namesto na konkretno presojo kršitev pravic obdolženca osredotočila na abstraktno presojo zakonske ureditve, ki je bila podlaga za hrambo prometnih podatkov, ter jo je upoštevala kot odločilno.

4. V zadevi *Škoberne* je ESČP presojalo primer, v katerem so bili telekomunikacijski podatki pritožnika sicer res hranjeni za obdobje 14 mesecev, kot je določal takrat veljavni zakon (tako širok zakonski okvir je tudi Ustavno sodišče prepoznalo kot nesorazmeren in neskladen z Ustavo), vendar pa je obsodilna kazenska sodba zoper njega temeljila le na podatkih, pridobljenih v sorazmerno kratkem obdobju manj kot dveh mesecev, v katerem bi bilo mogoče podatke pridobiti tudi iz komercialnih baz podatkov. Z vidika Ustave in Konvencije sporna zakonska ureditev, ki je omogočala časovno (pre)dolgo hrambo prometnih podatkov, torej ni bila v vzročni zvezi z obsodbo pritožnika v kazenskem postopku. Z drugimi besedami, tudi če je tedaj veljavni zakon omogočal kršitev pravice do zasebnosti vsem prebivalcem Republike Slovenije, *Škoberne* ni bil obsojen zaradi te zakonske ureditve.

5. Menim, da bi se ESČP v zadevi *Škoberne* moralo osredotočiti le na vprašanje, ali je sodba v kazenskem postopku, zoper katero je pritožnik vložil pritožbo, temeljila na stališču, ki pomeni kršitev pritožnikove pravice do zasebnosti. *Škoberne* se je namreč na ESČP pritožil zoper obsodilno sodbo in ne zoper sporno zakonsko ureditev, ki je sicer res dopuščala nesorazmeren poseg v pravico do zasebnosti prebivalcev Republike Slovenije. ESČP bi zato moralo pri presoji ostati v okviru pritožnikovih navedb in okoliščin konkretnega primera, namesto tega pa je skrenilo na presojo skladnosti slovenskega zakona s Konvencijo. Menim, da je z opisanim pristopom, torej s presojo skladnosti nacionalne zakonske ureditve s Konvencijo *in abstracto*, pa čeprav ta ni bila neposredno povezana s sodbo nacionalnega sodišča, zoper katero je bila vložena pritožba, ESČP prestopilo meje svojih, s Konvencijo in svojo dosedanjo sodno prakso opredeljenih pooblastil.

6. V obravnavani zadevi je Ustavno sodišče sledilo vsebini sodbe ESČP v zadevi *Škoberne*. Kot je zapisalo v 21. točki obrazložitve, "v primeru, ko so prometni podatki že hranjeni na neustavni pravni podlagi, posledično tudi njihova kasnejša uporaba v kazenskem postopku ne more biti v skladu z Ustavo". Po mnenju večine sodnikov Ustavnega sodišča torej v obravnavani zadevi ni pomembno, ali je obsodilna sodba, zoper katero je pritožnica vložila pritožbo, temeljila na prometnih podatkih, ki so bili hranjeni za predolgo obdobje, ampak da je v tistem času, ko so bili podatki hranjeni, veljala (za vse prebivalce Republike Slovenije) ureditev, ki je to omogočala. Taka logika pa je napačna. Za ugotovitev kršitve človekove pravice v konkretnem primeru morajo biti upoštevne in odločilne samo konkretne okoliščine obravnavanega primera. Kršitve v konkretnem primeru ni mogoče samodejno enačiti z abstraktno protiuustavnostjo zakona.

7. Naj sklenem, da bo nekritično sledenje sodbi ESČP v zadevi *Škoberne* zelo verjetno prispevalo k ustavitvi kazenskih postopkov oziroma izdaji oprostilnih sodb v postopkih, v katerih obtožnice temeljijo na podatkih, ki so bili hranjeni na podlagi prej veljavnega zakona, pa čeprav ti podatki v konkretnih primerih morebiti sploh niso bili uporabljeni kot bremenilni dokazi zoper obdolžence. To pa nikakor ne bo prispevalo k zagotavljanju pravičnega ravnotežja med pravicami obdolžencev na eni in pravicami žrtev kaznivih dejanj na drugi strani v kazenskih postopkih, ki potekajo pred slovenskimi sodišči. Drugače kot ESČP v zadevi *Škoberne* menim, da v navedeni zadevi ESČP tega ravnotežja ni vzpostavilo, nasprotno, po mojem mnenju ga je resno zamajalo.

8. Zato menim, da bi moralo Ustavno sodišče v obravnavani zadevi slediti svojim stališčem iz zadeve *Škoberne*, jih morda še dopolniti in na ta način ponovno odpreti dialog z ESČP, v katerem naj zadnjo besedo reče veliki senat ESČP.

9. Iz navedenih razlogov odločbe v zadevi št. Up-1634/22 nisem mogel podpreti.

dr. Rok Čeferin
Sodnik